

Condușă de Păstorul cel Bun

Eileen Donnelly

Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic...

El mă conduce pe potecile dreptitudinii, din cauza numelui Său.

Psalmul 23:1,3

Mă numesc Eileen Donnelly și m-am născut la data de 5 iulie 1911 într-un sătuc aproape de Montreal, în Canada. Cei doi frați ai mei, cele două surori și cu mine am crescut într-o familie foarte catolică. La școală, călugărițele m-au învățat bazele catehismului Bisericii Romano-Catolice. În iulie 1928, la vârsta de 17 ani, am luat decizia să mă alătur celor care mă învățaseră, devenind eu însămi călugăriță și profesoară. În felul acesta am petrecut în mănăstire cei cincizeci și cinci de ani care au urmat, investindu-mă în întregime în lucrarea mea care îmi plăcea enorm. Am predat la Chicago în statul Illinois, la Detroit în Michigan, la Windsor în Ontario, la Silver Spring în Maryland și la Montreal în Quebec. Eram fericită, și cursul vieții mele semăna cu cel al unui râu. Desigur, erau sușuri și coborîșuri, dar niciodată n-am ezitat, nici n-am fost tentată să privesc în urmă.

Un nou drum

Doar spre 1972 am intrat în contact regulat cu niște credincioși „născuți din nou“. Nu posedasem niciodată o Biblie, nu auzisem niciodată vorbindu-se despre nașterea din nou. Aveam multe lucruri de învățat! De fapt, antrenată de o colegă, am început, în silă, să iau parte la niște adunări de rugăciune. În epoca aceea, după ce petrecusem treizeci și opt de ani în învățământ, eram angajată într-o lucrare socială.

Ceea ce mă atrăgea cel mai mult, ceea ce-mi înviora durabil inima și sufletul era să înțeleg că Domnul dorea să-L cunoaștem și să-L iubim în mod personal. Această dorință găsea în mine un ecou și mă încuraja să particip în continuare la aceste adunări. Astfel, am sfințit prin a face parte dintr-un mic grup de rugăciune în care m-am familiarizat puțin câte puțin cu căile lui Dumnezeu.

Mă împotrivesc chemării Domnului

Privind înapoi în timp la anii aceștia, găsesc că temerile mele de atunci erau puțin cam ridicole, mai ales când văd blindețea de care S-a folosit Păstorul ca să mă atragă la Sine și la turma Sa. Dar dacă cel care conducea acest mic grup de rugăciune n-ar fi avut atîta înțelepciune, poate că aș fi renunțat, căci anii care au urmat au fost cei mai cumpliți din viața mea.

Într-o zi, o membră a grupului mi-a zis că teologia mea era greșită. Această persoană nu mi-a dat niciun detaliu, și eu m-am simțit părăsită și singură, cu impresia că eram o oaie pierdută într-o situație disperată. Voiam să știu în ce domenii mă înșelam, dar întrebările mele rămîneau fără răspuns. Domnul, care știe cum să-i călăuzească pe oameni, m-a condus pas cu pas în adevărul Său. Dacă n-ar fi procedat așa, poate că șocul acelei lovături mi-ar fi zdruncinat complet credința.

Prima breșă a fost în legătură cu liturghia, în care îmi găsisem pînă atunci hrana spirituală, deoarece credeam cu tărie că Cristos era prezent din punct de vedere fizic în euharistie. De la vîrsta de 16 ani nu lipsisem niciodată de la împărtășania zilnică decît în caz de forță majoră. Toată viața mea religioasă era concentrată asupra euharistiei: în fața dificultăților vieții, căutam mîngîiere și îndrumare la „Cristosul din tabernacol“. Făceam aceasta din neștiință, și Domnul n-a ținut seama de lucrul acesta, căci mi-a venit în ajutor. De multe ori am primit răspunsuri concrete la rugăciunile mele.

Într-o zi, pe cînd mă rugam, am început să-mi pun întrebarea următoare: „Iată niște ani de cînd Îl primesc pe Cristos în împărtășania zilnică. Cum se face că pînă acum nu sunt sfințită? De ce este Domnul așa de puțin real pentru mine? De ce trebuie să caut la prietenii mei dragostea și susținerea de care am nevoie pentru a persevera în viața religioasă?“ Punîndu-mi asemenea întrebări însemna să risc o catastrofă, dar, din fericire, iubirea protectoare a lui Dumnezeu mă păzea. „De ce n-am avut parte de o experiență adevărată cu Domnul dacă El este prezent în mod real în această euharistie pe care

o primesc în fiecare zi?” mă întrebam eu. Mă simțeam înșelată, abandonată, și aveam impresia că îmi lipsea un element de care aveam neapărată nevoie. Eram oare vinovată în vreun fel necunoscut? Ce anume provoca acest sentiment puternic de goliciune, și de ce mă simțeam în acest punct lipsită de ceea ce aveam cel mai mult nevoie?

Astăzi știu că, încet și cu răbdare, Păstorul cel Bun mă făcea să înțeleg că nu era prezent în mod fizic în euharistie, așa cum fusesem învățată atât de greșit. La momentul perfect ales de El am putut să accept mai ușor lucrul acesta. Prin conducătorul acestui grup de rugăciune, el însuși un fost catolic care trăise în întuneric înainte de a veni la lumină, Dumnezeu mi-a arătat de ce era greșită credința mea.

Ca o bună irlandeză ce eram, mă răzvrăteam la gândul că era greșit să cred în prezența reală a Domnului în euharistie. Oare nu spunea Biblia: „Dacă nu mâncați carnea Fiului Omului și dacă nu beți sîngele Său nu aveți viața în voi înșivă. Cine Îmi mănîncă carnea și Îmi bea sîngele are viața eternă, și Eu îl voi învia în ziua de pe urmă” (Ioan 6:53-54)? Atunci cum puteam să mă înșel? În plus, acest conducător ne spunea totdeauna: „Țineți-vă strict de Biblie; sprijiniți-vă pe Cuvînt”. Și oare nu spunea Paul: „Dar, dacă noi înșine sau un înger din cer ar predica o altă evanghelie decît cea pe care v-am predicat-o noi, să fie blestemat!” (Galateni 1:9). Dacă ea nu este în Carte, n-o acceptați, chiar dacă un înger vă spune aceasta. Cum puteam să accept lucrul acesta? Ea era într-adevăr în Carte. Pur și simplu mă luptam împotriva acestui lucru, ca să nu spun mai mult!

Dacă Cristos nu era prezent din punct de vedere fizic în euharistie, toată viața mea religioasă se prăbușea. Ce-mi mai rămînea atunci? Eram complet tulburată, dar Dumnezeu mi-a dat forța să nu resping totul. N-am abandonat credința. Am continuat să lupt și să perseverez în rugăciune, ca și în studiul Cuvîntului, de care ascultam. Cel care mă învăța era un adevărat discipol al Domnului, sincer și ascultător. El însuși trecuse pe unde treceam eu în clipa

În 1977 aveam 40 de ani

aceea. El supraviețuise și-L iubea profund pe Dumnezeu: oare nu putea fi la fel pentru mine? Cu toate acestea, I-am spus Domnului: „Trebuie să mă înveți Tu Însuși!“ Și exact așa a și făcut!

Păstorul cel Bun mă atrage la Sine

Puțin câte puțin am descoperit o eroare după alta, pînă am înțeles cît de greșită fusese teologia mea. Restul a fost mai ușor de acceptat, căci acum pot să văd totul atît de limpede! M-am întrebant cum am putut să fiu atît de oarbă. Dar, cînd ai fost învățată toată viața că Biserica Catolică este singura Biserică adevărată și că toate celelalte sunt greșite, nu-ți trece prin minte să cauți în ce domenii a putut ea să se rătăcească. Pur și simplu nu te gîndești că ai putea fi înșelată.

Într-o zi, conducătorul grupului nostru mi-a pus următoarea întrebare: „Eileen, ce te-a împiedicat să cauți adevărul?“ Nu fără iritare, am răspuns: „Este ca și cum aș fi acum întrebantă dacă nu există mai multe răspunsuri la întrebarea: ‚Cît fac doi și cu doi‘? Nu e ceva de la sine înțeles că răspunsul corect este patru? Nici nu se pune problema să fie altfel!“ Altădată n-aș fi pus niciodată la îndoială învățăturile care mi-erant date. Dar astăzi este cu totul altfel! Discut cu preoții și călugărițele așa cum n-aș fi îndrăznit niciodată să fac înainte, căci știu că dacă Domnul nu face să le cadă solzii de pe ochi, ei sunt cu adevărat împiedicați să vadă adevărul și umblă în întuneric. Iesus a zis: „Nimeni nu poate veni la Mine dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis; și Eu îl voi învia în ziua de pe urmă“ (Ioan 6:44).

Luminată de Cuvîntul lui Dumnezeu

Am trăit mulți ani fără Biblie, neștiind nimic de adevărul lui Dumnezeu. Dacă în timpul unei adunări de rugăciune mi s-ar fi cerut să citesc Psalmul 23, aș fi fost în stare să-l caut în Geneza! Dar cînd am citit Scripturile, Domnul m-a luminat în privința multor lucruri, mai ales în ce privește închinarea adusă Mariei și sfinților. În comunitatea din care făceam parte se celebra cu fast în 8 decembrie sărbătoarea „Concepției Imaculate“.* Făcînd parte din corul călugărițelor, repetasem de-a lungul anilor, de sute de ori, cuvintele Magnificat-ului: „Sufletul meu Îl preamărește pe Domnul, și spiritul meu se

* Dogmă catolică proclamată în 1854, potrivit căreia Maria, mama Domnului, ar fi fost ea însăși concepută fără păcat și scutită de păcatul originar încă din pîntecele mamei ei (cf. *Catehismul catolic*, § 491) – n.ed.

ziua aceea. De altfel, catolicismul afirmă că sufletele, imediat după moarte, se înfățișează înaintea lui Cristos pentru a fi judecate. Dacă este salvat, sufletul este admis în cer, iar dacă e pierdut este condamnat la iad. În acest caz, la ce le servește credincioșilor să li se facă liturghii an după an? Cei care sunt salvați nu au nevoie de ele, iar pentru cei pierduți nu sunt de niciun ajutor, pentru că nu este posibil să fii răscumpărat din iad.

Dar ce se poate spune despre liturghia însăși? Ea este condamnată în Evrei 10:14: „Printr-o singură ofrandă, El a adus la perfecțiune pentru totdeauna pe cei care sunt sfințiți“. Biblia mai spune că „numai Dumnezeu poate ierta păcatul“. Deci, noi trebuie să ne mărturisim păcatele direct Lui. Iesus Cristos este Marele nostru Preot, și oricine crede în El are parte de această preoție regală. Nu e nevoie de indulgențe, căci „sîngele lui Iesus Cristos ne curăță de orice păcat“ (1.Ioan 1:7). Iesus a plătit în întregime datoria păcatului nostru.

Această listă de învățături opuse Cuvîntului lui Dumnezeu și promovate de Biserica Catolică este mult mai lungă.

O directivă personală

Dumnezeu, în Cuvîntul Său, mi-a vorbit personal, mai ales prin acest verset din Isaia 48:20: „Ieșiți din Babilon, fugiți din mijlocul caldeenilor! Cu o voce plină de veselie, anunțați, declarați, faceți cunoscut aceasta pînă la marginile pămîntului: Domnul l-a răscumpărat pe servitorul Său Iacob!“ El mi-a confirmat în mai multe moduri că trebuia să părăsesc mănăstirea. Era în 18 decembrie 1982. O săptămîină mai tîrziu, am scris o scrisoare de nouă pagini autorităților din comunitatea mea, explicîndu-le în detaliu erorile pe care le-am descoperit în învățătura Bisericii Catolice. Mi-am bazat toate afirmațiile pe versete biblice și am declarat că nu mai puteam duce o viață atît de vădit contrară învățăturilor Bibliei. Am cerut la 31 decembrie 1982 să nu mai fiu considerată membră a comunității lor și să fiu scutită de orice obligație legală față de ea. Nu mă mai puteam mulțumi cu niște ritualuri goale.

Mi s-a răspuns că Roma nu va vedea niciodată în motivele mele niște condiții suficiente pentru a-mi acorda o dispensă. Dar i-am asigurat că, la nevoie, îmi voi adresa petiția chiar papei. La 10 iunie 1983, cererea mi-a fost oficial acceptată. Dar eu aparțineam Domnului încă de mult timp, din ziua cînd Îl primisem ca Salvator al meu. El a devenit Păstorul meu, și viața mea

Îi aparținea. Nu voi mai accepta niciodată să mă conformez unor tradiții omenești.

Dumnezeu a avut grijă de mine

Într-o zi, o creștină din Biserica Apostolică* din Verdun, Quebec, a telefonat la centrul social unde lucram deja de treisprezece ani: ea voia să se informeze cu privire la persoanele atinse de boala Parkinson. I-am dat informațiile cerute și am adăugat că afirmațiile ei arătau că ea făcea mai mult decît o simplă datorie, și i-am citat aceste cuvinte ale lui Iesus: „De fiecare dată cînd ați făcut aceste lucruri unuia dintre cei mai mici frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut“ (Matei 25:40). Ea m-a întrebat imediat: „Sunteți o creștină născută din nou, nu-i așa?“ Am răspuns afirmativ, și ea a insistat să facem cunoștință.

În duminica următoare m-am dus la Biserica Apostolică ca să mă întîlnesc cu această doamnă. Din acea zi am continuat să frecventez această biserică. Încă o dată, Domnul mă conducea și avea grijă de nevoile mele.

În 8 iulie 1984 am cerut să fiu botezată, după ce am reflectat îndelung la botezul pe care îl promisem în Biserica Catolică la vîrsta de 4 zile. Am înțeles că acel botez nu era conform Cuvîntului lui Dumnezeu. Pastorul John Kristensen m-a botezat prin imersiune în 10 iulie 1984.

O chemare neîncetată

Sunt adesea condusă spre cei orbi și slabi. Și mă rog regulat pentru cele pe care le-am lăsat în urma mea în mănăstire, ca să fie aduse la lumina adevărului divin. Zi de zi, Domnul mă ajută să trăiesc mesajul proclamat de textul unei cîntări: „Mîna Ta mi-a dat tot ce-aveam nevoie. Da, mare este fidelitatea Ta, Doamne, față de mine“.**

După ce am predat timp de aproape treizeci și opt de ani și am lucrat douăzeci de ani în domeniul social, astăzi, la 80 de ani, am încă destule de făcut. Sunt în continuare activă în lucrarea Domnului, proclamînd vestea bună a răscumpărării prin sîngele lui Cristos. Pentru a face aceasta scriu scrisori lungi adresate unor persoane de care aud cu ajutorul mijloacelor de comunicare în masă sau prin viu grai, și le vestesc evanghelia. Uneori, oamenii îmi

* Biserică aparținînd unei denominațiuni creștine de tendință pentecostală – n.ed.

** Traducere liberă a refrenului unei cîntări de Thomas O. Chisholm, „Great is Thy Faithfulness“, copyright 1923 by Hope Publishing Company – n.tr.

telefonează. În toate aceste lucruri, mă las călăuzită de Dumnezeu. Iată două exemple: un ziar local publicase fotografia unei prostituate care era pe punctul de a muri de SIDA într-un centru de primire, nu departe de mine. Articolul preciza că ea aștepta să se mărite cu un bărbat care avea un trecut asemănător cu al ei. Amîndoi arătau foarte rău. Gîndindu-mă la compasiunea cu care Domnul a adus-o pe Maria Magdalena la Sine, I-am cerut lui Dumnezeu să-mi arate cum să-i

Colțul meu de lucru și rugăciune

scriu acestei muribunde. Ziarul zicea că ea aștepta ziua cununiei ei. Căminul în care trăia îi pregătise o rochie de mireasă, îi comandase tortul, etc., și ea era foarte mulțumită, dar mai avea foarte puțin de trăit.

În scrisoarea mea mă refeream la această bucurie a ei la perspectiva viitoare ei cununii și i-am zis că exista o bucurie și mai mare, o bucurie eternă. Apoi, i-am explicat pe scurt bucuria care există în cer de fiecare dată cînd Păstorul cel Bun găsește o oaie rătăcită. La puțin timp după ce am expediat această scrisoare, am citit în ziar că această femeie își anulasese ceremonia de cununie și se întorsese la mama ei. Poate că Domnul a folosit această scrisoare ca să Se facă cunoscut și fostului logodnic, mamei ei, precum și altora...

Printr-un articol apărut în presă am avut de asemenea cunoștință despre o persoană atinsă de scleroză laterală amiotrofică.* Și ea mai avea foarte puțin timp de trăit. Ea spunea: „Cel puțin mă voi putea pregăti să mor“. Articolul nu-i menționa adresa, dar spunea că venise un preot să-i dea împărtășania: am luat deci contact cu parohia catolică, explicînd că făceam parte dintr-un grup de rugăciune și că mi-ar plăcea să-i trimit acestei doamne o carte poș-

* Atingere a neuronilor motori situați în cornul anterior al măduvei și a nucleilor motori ai ultimilor nervi cranieni
- n.ed.

tală cu urări și rugăciuni. Mi s-a răspuns că ei nu comunicau niciodată adresele; am întrebat atunci dacă puteam să trimit scrisoarea la casa parohială, pentru ca preotul să i-o transmită cu ocazia următoarei vizite. Lucrul acesta părea posibil. I-am trimis deci o scrisoare în plic închis, în care îi explicam că sistemul de „fapte bune“ din Biserica Catolică nu dădea nicio siguranță a salvării în fața judecății și că vestea bună a evangheliei era complet diferită; căci datoria noastră a fost în întregime plătită prin moartea lui Iesus pe cruce, iar sângele Său vărsat ne spală de toate păcatele noastre. Crezând în salvarea care ne este oferită în Cristos și acceptând această salvare, putem avea certitudinea că suntem salvați.

Secerișul este mare

Uneori, am putut de asemenea să scriu membrilor guvernului și să le explic, prin versete biblice foarte clare, adevărul privind salvarea. Într-o zi, un pastor englez, care era în trecere, mi-a cerut să-mi scriu mărturia pentru a fi publicată în Anglia. Având aprobarea pastorului meu, am făcut-o în mod foarte detaliat. Tot ce putem face este să apucăm, atunci când se prezintă, ocaziile de a vesti cu fidelitate salvarea, lăsând în întregime rezultatele în mâna Domnului. Ce privilegiu să lucrezi în secerișul Său!

Eileen Donnelly

Eileen Donnelly a decedat acum cinci ani. Ea a plecat cu inima plină de bucurie să se întâlnească cu Salvatorul și Domnul ei.